

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Magni momenti est hæc Hadriani adhæsiō. Quippe canonum Sardicensium & Africanorum auctoritatem inviolatam præstat; ac præterea duas illas Gallorum regulas, suprâ propositas, certas esse evincit. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

bus iudicio sedis apostolica illum ab Episcopis fuisse iudicatum asseritis, nos, non aliqua contra quoslibet commoti invidia, nec alterius culpam in alterum retorquere cupientes, volumus, & auctoritate apostolica, nullius partis favorem aut obsequium sed rei gesta veritatem magis invenire cupientes, iubemus ipsum Hincmarum Laudunensem Episcopum vestra fretum potentia ad limina sanctorum Apostolorum nostramque venire presentiam. Quo sanè veniente, veniat pariter accusator idoneus, qui nulla possit auctoritate legitima respui. Et tunc in presentia nostra & totius sedis Romane synodali collegio causa illius prudenti ventilata examine, ac diligenter inquisita, secundum Deum & sacrorum canonum constitutiones spiritu Dei prolata sine prolatione aliqua finietur.

III. Revera tamen lata sententiæ conniver Hadrianus, id unum contendens, iudicandam esse appellationem utraque parte audita, nihil verò aliud prohibet quam ne quis ordinetur in loco dejecti, donec iudicata fuerit appellatio. Quia cum clamaret in synodo, inquit Hadrianus, se ad sedem apostolicam velle incunctanter venire, atque in presentia eius pro objectis sibi ab adversario criminibus respondere, damnationis in eum non erat proferenda sententia. Infrà: Vnde quousque causa illius, sicut prætulimus, fuerit iterum refrenata atque finita, alter Episcopus in ipsa Laudunensi Ecclesia nullatenus ordinetur.

IV. Huic Hadriani epistolæ respondens synodus Duziacensis, canonum Sardicensium auctoritate se tuetur, ut patet ex eorum epistola, in qua aiunt abstinere potuissent ab hac excusatione, quam mittunt, si is qui Hadriano erat ab epistolis, diligenter inspexisset acta synodi in loco quem indicant. Nunc nobis non esset necessarium excusare, inquit, si is quem nobis iussistis rescribere, ad locum in gestorum synodalium serie legisset, quod ibi, antequam damnationis in Hincmarum proferretur sententia, scriptum est ita: * Tunc lectæ sunt in synodo ab Adalgario Diacono sententia canonum, ita eo dicente: Sardicenses canones decreverunt ut si aliquis Episcopus iudicatus &c.

V. Cum itaque Rex Carolus Calvus & Episcopi Gallicani summo opere urgerent observationem canonum Sardicensium, temperamento eo utitur Hadrianus quo utrorumque iuribus consulitur. Vnde quoque elicienda est secunda Gallorum regula, nimirum in casu appellationis, si Summus Pontifex velit causam retractari, iudicandam esse illam in provincia. Cui regulæ adhæret Hadrianus in epistola ad Carolum; in qua mentem ei suam aperit, postquam Episcoporum Gallicanorum ultimas literas expendat. Ait ergo æquum esse ut quandoqui-

dem Laudunensis Episcopus appellavit apostolicam sedem, spatium habeat accedendi ad eam, ubi ipsi ostenduntur epistolæ & acta adversus eum missa. Quod si postquam acta cum eo communicata fuerint, pertinaciter contenderit se injustè esse damnatum, tum Papam iussurum ut causa retractetur in provincia, vel à iudicibus electis, vel à synodo coram Legatis Summi Pontificis; ita tamen ut interim Laudunensis restitui non possit episcopali ordini.

VI. Hic locus magni momenti est, tum ex eo quod canonum Sardicensium & Africanorum auctoritatem inviolatam præstat, tum etiam quod duas Gallorum regulas supra propositas, certas esse evincit. Hæc sunt verba Hadriani: *Sed quia non satis idonea videntur & matura nostris, & huic sanctæ sedi candida, id est, gesta synodalia habita contra Hincmarum, donec ad hanc sanctissimam & apostolicam quam appellavit sedem spatium habeat veniendi, ideo veniat; & ostensis sibi literis quas nobis misistis, & libello continenti seriem synodi, libellulo etiam cleri & plebis Laudunensis proclamationem continenti, si adhuc iustam putaverit habere proclamationem, asserens se injustè damnatum, tum electis iudicibus, non tamen eo prius in gradu restituito, aut ex latere nostro directis Legatis cum auctoritate nostra, refrenentur que gesta sunt, & negotia in qua orta sunt provincia canonicè terminentur. Quod si venire detractaverit, clareat quod idem ipse dederit locum damnationis in semetipsum; nec sacer ordo differendo moram patiatur, vel devimentum.*

VII. Ad majorem autem probationem hujus secundæ regulæ Episcoporum Gallicanorum, causam videlicet in provincia retractandam fuisse si Summus Pontifex appellationem admitteret, adferam exemplum Ebbonis Archiepiscopi Remensis. Fuerat is depositus anno DCCCXXXV. ut supra retuli. Vndecim verò post annis Imperator Lotharius, odio adversus Carolum Regem fratrem suum, à Sergio Pontifice rescriptum impetravit, quo causam Ebbonis retractari jubebatur. ac tamen magna esset ejus gratia, quod Roma ejus imperio pareret, nihil tamen aliud obtinuit quam ut negotium in provincia retractaretur coram Legatis quos Sergius apud urbem Treverensem missurus erat ad Imperatorem. Sanè Ebbo dein abstinuit à prosecutione hujus negotij. Sed hanc delegationem factam esse docet epistola synodi Tricasinæ ad Nicolaum primum scripta anno DCCCLXVII. qua eum synodus certiorum fecit eorum quæ acta fuerant in causa Ebbonis. *Lotharius Imperator, inquit synodus, epistolam à Sergio Papa exegit pro refrenando*

Epist. 19. Hadr.
ad Carolum Regem,
Tomo 3.
Concil. Gall.

* In Actis Concilij
Duziacensis, c. 10.